Charlie a Fantóm 305 - Černý, Mirek

Až na západní pobřeží mě vedla představa,
že jednou narazím na místo, kde stačí prachy zvednout.
Jenže mý cesty byly jen šňůrou prachmizernejch štací.
Dál už mě hledat nebaví, a tak se teda vracím.

V prvních dvou dnech mi zastavil, koho jsem stopoval.
Doma bych moh být do týdne, kdyby to tak šlo dál,
jenže tu další noc to nebylo už tak hladký,
poslední stop mě vyklopil u hustý křižovatky.

Noc byla jako černej krém, a v jednom kuse lilo,
až za pár hodin přece jen nad kopcem světlo tmu prozářilo.
Zabrzdil jako o život, až mě to málem do příkopu smetlo,
a z otevřený kabiny vyplulo nádherný lidský teplo.

Za volantem dřepěl obrovskej, až neskutečnej chlap,
div že mě nerozmačkal, když po mý ruce chňap.
"Říkají mi Charlie," zabručel, aniž by oči zved,
"a moje kára se jmenuje Fantóm 305."

Připadalo mi to podivný, proč jeho trak má takovýhle jméno,
a on na to, že neví sám, a pokud ví, tak jenom
že jeho kára pokaždý všechny ostatní smetla,
nikdo z ní nikdy nespatřil nic víc, než zadní světla.

A tak jsme spolu kecali a lhali ostošest,
až najednou se kousek před námi vynořil ze tmy motorest.
A Charlie řek: "Tak, šéfe, končím támhle u toho rozcestí,
těch pár kroků už dojdeš sám, tady máš dolar pro štěstí.

Všechny tam v baru pozdravuj, a dej si panáka na mý zdraví.
Ať připíšou ho na futro k dluhům, co tam má Charlie."
A pak se v dálce vytratil, jak s ránem každej sen,
noc byla ještě k zalknutí, ale začínal už den.

Šel jsem přímo k pultu, a když se mě barman ptal, co si dám,
řek jsem: "Panáka, Charlie mi na něj dal."
A v tý chvíli všichni ztichli, že slyšel jsem jen vlastní dech,
jako kdyby sem zubatá scházela po schodech.

V tu chvíli jsem byl zděšenej a nedokázal jsem to skrejt,
ale barman mi podal sklenici a řek: "Jen klid, a nech to bejt,
čas od času sem přijde někdo s tím,
že ho sem poslal Charlie, a že mu pití zaplatil.

Víš ... je to snad už deset let - ten čas tak hrozně letí,
právě tam, kde tě vysadil, stál autobus plnej dětí.
Charlie to pružil jako obvykle, hezky přes devadesát mil,
a když autobus uviděl, neměl čas na to, aby zastavil.

Strh volant, a brzdy skřípaly, jako když se strhne bouře,
a pak se z lesa vyvalil ohnivej oblak kouře.
Tam u toho rozcestí - jak říkám, je to tak deset let,
tam skončili svý toulání Charlie a Fantóm 305.

A od tý doby pokaždý, když se tu stopař k ránu zastaví,
přesně to, jako dneska ty, nám vždycky vypráví.
Tak, dej si ještě do druhý, a ten dolar vem si zpět,
u nás neplatí ten, koho vezli Charlie a Fantóm 305."